

Van de auteur:

In de roman 'Adem en leef' is Rolf Detering rechercheur in Arnhem die de dood van een vrouw onderzoekt. Zij lijkt onder verdachte omstandigheden om het leven te zijn gekomen. Rein Klunder is zijn collega waar hij mee samenwerkt.

In de roman 'Je hart uit' maakt u kennis met Doris van Beeck. Zij loopt stage in Utrecht als rechercheur in opleiding en onderzoekt in haar stad de aanslag op een student.

Jaren later ontmoet u Rolf, Rein en Doris in 'Betragt.' Doris heeft een vaste aanstelling gekregen in Nijmegen, waar Rolf Detering naartoe was gepromoveerd en de leiding heeft gekregen van het researcheteam, waarna hij Rein Klunder overhaalde om naar Nijmegen te verhuizen. Gedrieën onderzoeken ze de vondst van een man die onder verdachte omstandigheden aan zijn einde is gekomen.

In de loop van deze roman ontmoet u Rolf als leidinggevend rechercheur bij de politie van Nijmegen. Jacobine Dijkman is aangenomen als internetrechercheur en wordt aan het team toegevoegd. Zij werkt samen met Rein Klunder aan de oplossing van een verdwijning en een diefstal die overeenkomsten met elkaar lijken te hebben.

*

Romans van Giovanni Pavoncella
zijn:

‘Adem en Leef’

‘Jenna’

‘Betragt’

‘Je hart uit’

‘Job’

Verkoop via: Bol.com
facebook.com/giovannipavoncella
website: <http://www.bravenewbook.nl/giovannipavoncella>

*(Alle gebeurtenissen, namen en locaties in dit verhaal zijn gefingeerd,
het verhaal is gebaseerd op fantasie en onderwerpen zijn willekeurig
verzonnen)*

Giovanni Pavoncella

De dans ontspringen

FAMILIEDRAMA

Niets van deze uitgave mag zonder bronvermelding worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Deel I

September 2005

‘We hebben elkaar wat te vergeven’, zegt Wessel en hij kijkt naar Lente en vervolgens naar Leon. ‘Ook ik heb schuld aan het ongemak dat ik veroorzaakt heb bij jou’, en hij kijkt weer naar Leon. ‘Want ik moedig jou aan om mij met zwart geld te betalen.’

‘Het was al zwart’, antwoordt Leon met een grimas.

‘Het zij zo, maar ik help jou daar niet mee. Als we het zo hadden gedaan was jouw confrontatie met de fiscus er mogelijkterwils toch van gekomen. Want het is een kwestie van rekenen waardoor ze achterdochtig worden, hoewel Lente het gemakkelijk voor ze heeft gemaakt’, glimlacht Wessel. ‘Wat mij betreft vergeten we alle gebeurtenissen die ons hier samen hebben gebracht en kijken we vooruit. Ik zoek jullie samenwerking, jullie kennis en kunde, waarna ik hoop dat er ook een band tussen ons drieën ontstaat.’

Wessel staat op en loopt naar de andere zijde van de conferentietafel richting Leon en zegt, ‘buiten wat er allemaal op papier komt tussen ons wil ik dat jij van mij hoort, waar Lente als getuige bij zit, dat ik er alles aan zal doen om ons gezamenlijke bedrijf bekend te maken, te laten groeien en financieel gezond te houden. Dat beloof ik jou met een handdruk.’

Leon is onder de indruk, staat op en schudt Wessel de hand en zegt geraakt, ‘ik beloof dat ook.’

Ze draaien zich beiden om naar Lente die achter hen staat. Ze grijpt Wessels hand en Leon z’n rechter en met emotie in haar stem zegt ze, ‘op mij kun je rekenen.’

‘We zijn het er over eens’, zegt Wessel die weer gaat zitten, ‘dat Productdata en Dew-It voor honderd procent worden overgenomen door de Holding, waar TothePoint sinds haar oprichting al in onder is gebracht. Leon verkrijgt veertig procent van de aandelen en ik vijftig terwijl Lente er tien krijgt waarvan één A-aandeel. Lente gaat daar onpartijdig mee om bij stakende stemmen, maar desondanks hebben Leon en ik een vetorecht.

Bij toepassing daarvan veroorzaakt dit dat een ter zake deskundige wordt ingeschakeld die doorslaggevend wordt met betrekking tot zijn advies waarvoor hij dertien weken de tijd krijgt. Gedurende die tijd wordt het dispuut van onze agenda verwijderd dat wij gedrieën accepteren', en hij kijkt zijn nieuwe partners aan die allebei knikken. 'De Holding betaalt de afkoopsom voor Productdata met de fiscus', gaat hij verder. 'En Dew-It betaalt één ton voor haar aandelen in de Holding die vanaf het moment van tekenen bij de notaris It-Data B.V. gaat heten. Eén keer in de vier à vijf weken treffen wij elkaar in Nijmegen en bespreken de agenda die Katelijn bijhoudt. Zodra we onze overeenkomst hebben getekend leggen we de doelstellingen vast die we afgesproken hebben voor het komende jaar, de eerste drie jaar en wat we binnen vijf jaar willen realiseren. Kortom we gaan in de breedte in Europa maar wel stap voor stap, beheerst en niet voordat we de juiste man of vrouw op die plek gevonden hebben die onze belangen daar weet te managen.'

'Zijn we het eens over deze afspraken', vraagt Wessel en Leon en Lente knikken aandachtig.

'Waar ga je wonen', vraagt Wessel aan haar.

'Voorlopig bij mijn adoptiemoeder tot Kees weer thuis komt, dan zoek ik wat anders. Maar als Olivier voor mij terugkomt naar Nederland, dan gaan we waarschijnlijk samen in Amsterdam wonen.'

'Oké', reageert Wessel. 'Dan is jouw kantoor voorlopig bij TothePoint, zoals afgesproken wordt Katelijn jouw vaste assistente en dat blijft ze als je naar Amsterdam mocht verhuizen waardoor je kantoor houdt bij Productdata. Twee keer in de week blijf je tijd besteden aan ons bedrijf in Nijmegen vanwege de planning, controle en communicatie met klanten en onze medewerkers. Leon blijft werken aan zijn bedrijf en ik houd een oog op het geheel vanuit Portugal, want ik weet zeker dat ik daar altijd zal blijven wonen sinds ik daar mijn liefde vond',

en Lente en Leon kijken hem verbaasd aan waarna hij zegt, 'dat leg ik jullie nog wel een keer uit.'

Wessel slaat zijn dossier dicht, kijkt zijn partners met een grijns op zijn gezicht aan en zegt, 'nog vragen?'

Leon en Lente schudden hun hoofd.

'Ik zorg dat onze afspraken op papier komen waarvan een kopie zo spoedig mogelijk ter beschikking komt voor commentaar waarna deze gestuurd wordt aan onze notaris. En onze laatste afspraak is dat onze onderneming in deze nieuwe vorm start op één januari 2006.

Lente heeft daardoor nog alle tijd om aangaande haar werkzaamheden de gemaakte veranderingen door te voeren op onze websites, media, briefpapier. Maar ook een voorstel op welke wijze wij ons gezamenlijke personeel gaan informeren. En jij', en hij kijkt naar Leon. 'Jij hebt voldoende tijd om je taakstraf van tweehonderdveertig uur af te werken. Net zoals jij', en hij kijkt vriendelijk naar Lente. 'Je taakstraf van honderdveertig uur, waar je met veel plezier al een deel van hebt afgewerkt. En als laatste', zegt Wessel. 'Vanaf zestien december hebben we alle drie vakantie en op maandag negen januari gaan we beginnen', en hij staat op. Lente en Leon pakken hun spullen bij elkaar en volgen hem.

'Wat gaan we doen?', vraagt Wessel.

'Naar de kroeg', zegt Leon. 'Ik lust wel een biertje om te toosten op ons succes.'

'Zullen we onze medewerkers meevragen?', vraagt Lente.

'Ja, laten we dat maar doen', antwoordt Wessel. 'Als we nog maar niet met hen in detail treden over onze samenwerking. Maar dat die er is, dat gaan we van de daken schreeuwen.'

Als Lente samen met Wessel door de gang van het pand loopt trekt ze aan zijn colbert waarna hij haar aankijkt. Ze vraagt fluisterend, 'hoe heet ze?'

'Imane, een Française van Algerijnse afkomst', zegt hij ingetogen. 'We zijn in juni getrouwd en ze is zwanger.'

November 1974

Lente kon zich vagelijk herinneren dat ze meegenomen werd door een mevrouw, ook herinnerde ze zich nog dat er iemand onbedaarlijk stond te huilen. Later hoorde ze dat dat haar tante was, tante Putu de zus van haar moeder wiens familie Suhandi in Bandung woonde op Java. Zij hadden haar opgevangen na het auto-ongeluk van haar ouders die daarbij omkwamen.

Ze was toen nog geen vier jaar en tot op de dag van vandaag weet ze dat ze toen bang was, omdat ze niet begreep wat haar overkwam. De lange reis samen met een mevrouw naar een ander land in een ruimte met veel stoelen waarin het heel lawaaiig was. Toen ze eruit stapten en door een groot gebouw heen liepen, zag ze alleen maar vliegtuigen die in de regen stonden.

Plotseling werd ze omhelst door een mevrouw en een meneer, waarna haar adoptiemoeder zei dat ze netjes gedag moest zeggen tegen de mevrouw die met haar was meegereisd. Even later stond ze buiten in de kou, waterkoud dat ze nog niet eerder had meegemaakt.

Na een eind lopen zat ze in een auto, achterin samen met haar adoptiemoeder. Een moeder die ze zo goed en zo kwaad als het ging redelijk kon begrijpen als ze tegen haar begon te praten omdat haar vader vanaf dag één dat ze geboren was in de ochtend altijd Nederlands met haar sprak. Daardoor kreeg ze ook snel contact met haar klasgenootjes toen ze op haar vijfde jaar naar de kleuterschool ging. Haar tante werd gevoelsmatig niet haar moeder omdat ze veel te veel bezig was om fouten in haar leven te voorkomen. Zij was tot op de dag dat ze het huis van haar adoptieouders verliet de vrouw die haar steeds weer wees op de risico's in het leven en hoe je je diende te gedragen, wat of hoe ze het ook deed.

De eerste keer dat dit haar opviel was in de derde klas van de lagere school, toen ze thuis bij een vriendinnetje mocht blijven spelen. De hele middag was ze samen met Emma op haar kamer en geen enkele keer als haar moeder kwam kijken betuttelde ze haar. Ze was alleen

maar nieuwsgierig en deed lief tegen haar dochter en vroeg of ze het naar hun zin hadden. Het was zo gezellig dat Emma vroeg of ze mocht blijven eten. Haar moeder regelde dat telefonisch met haar adoptiemoeder, die haar om zeven uur op zou komen halen. Ondanks dat ze nog maar acht jaar was vond ze het confronterend dat de moeder van Emma haar dochter geen enkele keer corrigeerde tijdens het eten, dat ze rechteop moest zitten en dat je je mond dicht moest houden tijdens het kauwen van je maaltijd. Laat staan dat ze haar bord leeg moest eten dat haar die avond ook niet lukte.

‘Heb je genoeg?’, vroeg Emma’s moeder vriendelijk.

‘Maar je vond het toch wel lekker’, waarop ze zei dat ze het heel lekker vond, en dat was ook zo. Ze hielp daarna met afruimen en vloog naar boven met Emma die haar uitdaagde en ze hoorde niet haar adoptiemoeder die riep, ‘let op’ of ‘maak niet teveel lawaai’, niets van dat alles. Totdat ze binnenstapte om haar op te halen en meteen tegen haar zei dat ze haar schoenen aan moest trekken terwijl ze daar al mee bezig was.

‘Doe je veters goed vast anders struikel je daar straks nog over en knoop je jas goed dicht tegen de kou’, zei ze. ‘En geef mevrouw Dekker netjes een hand en bedank haar voor haar gastvrijheid’, waarna ze Emma’s moeder een kus op de wang gaf.

‘Dat hoeft je niet te doen hoor’, zei haar adoptiemoeder in de auto. ‘Dat is niet nodig’, en ze vroeg niet of ze het die middag naar haar zin had gehad.

Onhandelbaar werd ze door de tijd heen.

Ze trok zich van niets en niemand iets aan.

Het gummetje was het eerste artikel dat ze in haar zak stopte en niet betaalde bij de kassa waarna ze er een gewoonte van maakte om kleine dingen te stelen of het prijskaartje te verwisselen waardoor ze minder betaalde voor een duurder artikel. Bijna tien jaar was ze toen. In de ogen van Monica en Kees deed ze het alleen maar goed op school waardoor ze op aandringen van haar

adoptieouders de vierde klas oversloeg en doorging naar de vijfde, en dat kon ze gemakkelijk aan.

Niets veranderde er thuis waardoor ze op een dag de veters uit haar schoenen haalde. Dat schoot bij haar adoptiemoeder in het verkeerde keelgat, want je zou kunnen struikelen omdat je schoen niet goed vast om je voet zat.

‘Monica’, zei ze standvastig. ‘Ik draag mijn schoenen in het vervolg zonder veters, ik vind dat prettig en daarom wil ik dat.’

‘Sinds wanneer noem je mij Monica?’, antwoordde haar adoptiemoeder verbouwereerd. ‘Doe mij een plezier en blijf me alsjeblieft mama noemen.’

Ondanks haar leeftijd hield ze vol en ze antwoordde, ‘nee, Monica, je bent mijn mama niet en zeker niet mijn moeder, daarom noem ik jou bij je voornaam net zoals papa, die ga ik het vervolg Kees noemen. Dat lijkt me beter.’

Volkomen overstuur liep Monica naar boven naar haar slaapkamer. ’s Avonds tijdens het eten nam Kees het woord, haar oom, de broer van haar vader die ze zich nauwelijks meer kon herinneren. Een man die het altijd eens was met zijn vrouw die geen tegenspraak duldde, die zich hoogst ongemakkelijk voelde toen hij probeerde om haar over te halen om naar haar mama te luisteren die het beste met haar voor had. Het was ongepast om je mama en papa bij hun voornaam te noemen, waarop ze antwoordde, ‘Kees, je bent mijn papa niet, jullie zorgen voor mij, maar jullie zijn niet mijn ouders.’

Volkomen uit het veld geslagen was hij daarna en keek zijn vrouw onzeker aan, omdat hij niet wist hoe hij hier mee om moest gaan. Monica stuurde haar voor straf naar haar kamer waar ze niet vanaf mocht komen zonder haar toestemming. Ze voelde dat niet zo, maar meer als vrijheid dat ze kon doen wat ze wilde, al was het maar op haar kamer. In ieder geval hoefde ze niet aan de eettafel te zitten om een spelletje te doen, of rekensommen te maken waarvan Monica vond dat ze

daar niet goed genoeg in was, omdat ze maar een zeven gemiddeld had. Maar een zeven, alsof dat alleen telde want ze was goed op school. Recalcitrant werd ze als ze thuis kwam en Monica meteen een riedel op haar losliet over dingen die ze in de gaten moest houden.

Dat duurde tot ze haar kamer tegen etenstijd verliet en er standaard geroepen werd, 'vergeet het licht niet uit te doen!'

Ze was één van de beste van de klas, intelligent, gedisciplineerd en een luisterend oor voor een docent, vriendelijk was ze en beleefd en dat bleef ze tot en met het gymnasium dat ze op haar sloffen doorliep.

Achttien jaar was ze bijna en ze wilde naar de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam. Ze had dat zelf bepaald nadat één van haar docenten haar vertelde dat ze ontzettend goed kon tekenen, alsof er een zwartwit foto werd afgedrukt. Kees was het daar niet mee eens toen hij dat hoorde, want hij vond dat ze daarna als kunstenaar geen droog brood kon verdienen en ze zag Monica die heftig zat te knikken, en dat was meestal andersom.

Vlak voor haar verjaardag werd Kees ineens formeel, hij vertelde dat ze samen moesten praten waarna ze na het eten met z'n drieën om de tafel zaten.

'Let goed op', zei Monica nog en Kees stak met veel omhaal van wal.

Het duizelde haar toen hij vroeg of ze nog vragen had en ze schudde haar hoofd. Onmiddellijk had ze door dat ze over zoveel geld beschikte dat haar studie in Amsterdam en een appartementje om in te wonen geen obstakel meer kon vormen. Ze proefde de komst van haar vrijheid, alhoewel ze nauwelijks kon bevatten wat haar zo-even was verteld. Ze keek uit naar volgende week om de bevestiging van het verhaal, dat Kees en Monica haar vertelden, te vernemen van Peter Boelens, haar notaris in Maastricht, die de nalatenschap van haar vader beheert, waar ze de enige erfgename van is.

‘Ga nu niet meteen naast je schoenen lopen’, zei Monica toen ze opstond en zei dat ze naar haar kamer ging. ‘En houd je mond hierover want dit gaat niemand iets aan.’ Dat was het beste advies dat ze tot op heden van haar kreeg.

Kees wilde met haar mee naar Maastricht, maar zij wilde alleen en ging met de trein. Ze had uit zijn verhaal begrepen dat hij met ingang van haar verjaardag geen zeggenschap meer had over de nalatenschap waardoor ze de noodzaak van zijn aanwezigheid, als ze Peter Boelens ging ontmoeten, niet inzag. Toen Kees zei dat hij dat zelf wel kon bepalen antwoordde ze dat het feest dan niet doorging, dan ging ze niet. En dat was het einde van het laatste beetje begrip tussen Kees en haar.

Ze vroeg aan Maijbritt of zij meeding, dan maakten ze er samen een leuke dag van, want alleen daar had ze geen zin in gezien de spanningen die ze voelde.

Maijbritt Ouwes die sinds ze op het gymnasium zat haar hartsvriendin werd toen ze in de loop van het eerste kwartaal merkte dat ze net zo goed scoorde als zij. Ze presteerden allebei even goed en dat verbond die twee waardoor ze samen hun spel speelden. Maijbritt postte in een winkel bij een kleedkamer als zij wat kleding onder haar eigen kleding aantrok en zonder te betalen de winkel verliet. Spullen die ze ook voor Maijbritt pikte die dat reuze spannend vond en haar aanmoedigde om dat ook in een schoenenzaak te proberen, waarna ze gierend van de lach door de Molenstraat liepen. Want Lente had haar oude schoenen teruggestopt in de schoenendoos en verliet onder dankzegging voor alle moeite de zaak. Alleen pakte dat anders uit, want voordat ze de Molenpoort binnenliepen werden ze staande gehouden door één van de medewerkers van de schoenenzaak die hen dringend aanraade om terug te keren naar de winkel anders deed ze aangifte bij de politie. Ze kwamen er zonder kleerscheuren af, omdat Maijbritt de schuld op zich nam. Zij had Lente aange-

moedigd om dit een keer te proberen, dat ze ontzettend spannend vonden omdat ze het voor de eerste keer deden. Maijbritt betaalde de schoenen om haar schuld te bevestigen en de shop-manager streek met haar hand over haar hart, omdat het tegen vijven liep en ze geen zin had in overwerk als ze aangifte ging doen. Lente bood netjes haar excuses aan en Maijbritt zei ronduit dat ze allebei stom waren geweest en dat ze dit nooit meer gingen doen.

‘We hebben mazzel’, zei Lente tegen haar toen ze weer op straat stonden. ‘Als de politie erbij was gehaald dan waren de poppen aan het dansen geweest en wie weet hadden we daardoor onze toelating op de Rietveld Academie verspeeld.’

Maijbritt knikte heftig en antwoordde, ‘niet meer doen, de lol is eraf’, en ze schoten onbedaarlijk in de lach.

Maijbritt scoorde tijdens hun eindexamen net even beter dan zij, waarna ze samen naar Amsterdam gingen naar de Gerrit Rietveld Academie omdat Maijbritt dat ook wel zag zitten. Het jaar daarvoor hadden ze zich in oktober ingeschreven en het jaar daarop in maart deden ze toelatingsexamen waar ze voor slaagden. Maijbritt was sinds haar jeugd al bedreven in kleien en boetseren, aangemoedigd door haar ouders die haar op les deden. Lente presenteerde haar tekeningen die van een bijzondere kwaliteit waren waaruit haar kunstzinnigheid sprak. Haar werk waar Kees en vooral Monica schamper over deden, doch die ze ondanks die tegenwerking produceerde gedurende de momenten dat ze alleen was. Het gesprek met Peter Boelens, waar ze op woensdag acht juni 1988 kennis mee maakte, kon wat dat betreft op geen beter moment komen en meteen kreeg ze het gevoel dat hij betrouwbaar was. Het gesprek met hem verliep gemakkelijk waarin hij haar rustig uitlegde dat hij er niet was om haar dwars te zitten doch diende te letten op de voorwaarden die haar vader had

omschreven, het zo goed mogelijk beheren van het kapitaal waar ze in principe eigenaar van was. Zeshonderdtweeëndertigduizend gulden stond er op de rekening, geld dat haar vader overhield sinds zijn zesentwintigste jaar toen hij de wereld introk voor een Amerikaanse baggerfirma en zijn eerste klus in Nigeria voltooide. Geld dat door de jaren heen vermeerderde, mede door de rente, geld dat voor haar leven bestemd was. Ze hoorde deze verhalen over haar vader voor het eerst die Peter haar enthousiast vertelde, omdat hij hem kende vanaf de dag dat hij een deel van zijn verdiende geld bij hem onderbracht, in een stichting waar hij als notaris medebestuurder van werd. Hij gaf haar het adres van haar familie in Bandung waar ze zelf, sinds ze in Nederland woonde, geen contact mee had. Volgens Peter schreef haar vader elk jaar naar haar Tante Putu, de enige die redelijk Engels kon spreken en lezen, om hen met foto's op de hoogte te houden van haar ontwikkeling. Kees en Monica hadden haar daar nooit in betrokken, en dat stoorde haar om dat nu te vernemen. Ze vertelde Peter over haar ambities, dat ze wilde studeren in Amsterdam en haar eigen appartement daar zou willen hebben, waar hij aan mee wilde werken. Zeker toen ze hem vertelde dat ze haar vriendin als onderhuurster in huis wilde nemen die net als zij dezelfde studie ging volgen en huur ging betalen. Ze zou hem daar over raadplegen zodra ze wist waar ze ging wonen. Peter diende mee te tekenen toen ze een geschikte woning hadden gevonden, een verdieping aan de Lauriergracht. Een prachtige locatie die bijna drie ton kostte en eigendom bleef van de Stichting tot ze onder huwelijkse voorwaarden getrouwd was. Tot die tijd bleef Peter haar mentor en coach als het ging om de financiën die haar Stichting beheerde. Ze begreep de voorwaarden goed, ze snapte helemaal dat ze niet in gemeenschap van goederen moest trouwen met een man om de helft van haar ingebrachte vermogen te verliezen als hij haar

in de steek liet. Ze vond het verstandig dat ze samen met Peter het fonds beheerde en dat hij een doorslaggevende stem had. Het voelde prettig en goed bedoeld, zeker toen hij zei dat ze de aangiftes van de afgelopen zeven jaar met de accountant zou moeten bespreken om een beeld te krijgen hoe haar kapitaal zich ontwikkelde en welke kosten en afdrachten er in die tijd plaats hadden gevonden.

'Ik vertrouw u wel hoor', had ze gezegd.

Hij glimlachte naar haar en antwoordde, 'kijk het nu maar goed na dan hoor ik daarna wel of je mij nog steeds vertrouwt.'

'Heeft Kees, mijn adoptievader, geld gekregen voor zijn functie al medebestuurder?', vroeg ze ineens.

'Nee', antwoordde Peter. 'Geen cent en hij heeft er ook nooit om gevraagd, ook geen reiskosten of zoiets. Toen jij naar Nederland kwam kregen je adoptieouders vijfhonderdvijftig gulden per maand voor jouw opvoeding, en niet meer.'

'Fijn om te horen', zei ze alleen maar.

'Zou ik een maandelijks toelage kunnen krijgen?', vroeg ze. 'Ik hoef niet veel geld, maar een vast bedrag per maand zou mij ook goed van pas kunnen komen. Ik wil geen geld van Kees en Monica als ik met mijn studie begin. Ik wil vanaf dag één zelfstandig zijn en ben niet van plan om krom te gaan liggen voor een paar centen door een baantje als kassière of bediende in een bar. Ik wil me concentreren op mijn studie en proberen om mijn geld als kunstenaar te gaan verdienen.'

Ze werden het daarover eens, hij adviseerde haar over een bankrekening die ze diende te openen en ze spraken af dat ze elkaar elke drie maanden zouden ontmoeten. Zij kwam dan naar Maastricht om haar situatie met Peter te bespreken en hij bracht haar op de hoogte van de stand van zaken binnen de stichting. Terwijl ze 'en passant' zijn zilveren briefopener in haar tas stopte, zette Peter datgene wat ze die dag afgesproken hadden op papier dat ze zorgvuldig nalaas waarna ze op allebei

tekenden en zij een kopie kreeg. Toen ze afscheid nam kreeg ze een map van hem mee waarin alles omschreven stond plus de balans van het afgelopen jaar. Het adres van de accountant, die ook in Maastricht kantoor hield, zat achterin evenals de eerste achthonderd gulden die ze vanaf die dag elke maand zou ontvangen gedurende haar studie. Zelfverzekerd nam ze afscheid van hem en schudde zijn uitgestoken hand. Ze nam Maijbritt nog niet in vertrouwen en zei alleen maar dat ze sinds vandaag een toelage ontving uit de nalatenschap van haar overleden ouders. Daarna ging ze met haar de stad in en trakteerde haar op een heerlijke lunch. Hetzelfde vertelde ze thuis toen Kees aan haar vroeg of alles goed was verlopen en of ze nog vragen had, want hij wilde haar graag helpen. Maar daar had ze geen behoefte aan, daar had ze Peter voor. Diezelfde avond schreef ze een brief aan haar tante Putu in Bandung en postte die de volgende ochtend. Vreemd voelde dat maar ze was uitermate nieuwsgierig wanneer ze van haar een antwoord zou krijgen.

Vijf weken later zat er een brief van haar tante in de bus, gericht aan haar. De brief was geopend en gelezen door Monica, waarna ze haar in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk maakte dat dit de laatste keer was dat ze dit deed, niet beseffend dat ze nog niet volwassen was en Monica het recht had om dit te doen. Vanaf die tijd correspondeerde ze bijna elke maand met haar tante en kreeg ze foto's gestuurd van haar familie waaronder ook een foto van haar vader en haar moeder op de dag dat ze trouwden, dertig april 1968. Een foto die ze niet eerder had gezien en ze stopte die in een zijvak van haar schooltas.

In de loop van augustus verliet ze het huis waar ze sinds haar vierde jaar had gewoond en trok in op de eerste verdieping aan de Lauriergracht. Sporadisch kwam ze daarna nog in Nijmegen. Dat jaar nodigde ze Kees en Monica nog een keer uit om naar Amsterdam te komen, omdat Peter vond dat ze dat aan hen verplicht was.

Zij dacht daar heel anders over, maar ze deed het toch om hem tevreden te stellen.

Vijf jaar duurde de studie aan de Gerrit Rietveld Academie. Maijbritt trok bij haar in en bleef twee jaar waarna ze aan een andere studierichting begon. Zij haalde binnen een jaar haar propedeuse en bleef na het vertrek van Maijbritt voor de rest van haar studie alleen. Ze verhuurde daarna niet meer, omdat het voor haar gevoel een vriendin moest zijn toen Maijbritt naar Arnhem vertrok, laat staan een vriend.

Geen enkele man vertrouwde ze in haar omgeving, in Amsterdam waar het leek of dat ze van de ene naar de andere relatie sprongen en met elkaar het bed deelden als ze nog maar net kennis met elkaar gemaakt hadden. 'Geen denken aan' was haar motto, waardoor ze wist dat de ware nog wel even op zich liet wachten.

Ze schreef haar emailadres in een brief aan Tante Putu en vertelde haar dat ze een webwinkel moest zoeken om te proberen haar een email terug te sturen. In de loop van het jaar volgde haar bericht dat ze een pc had gekocht en sindsdien praatte ze bijna elke week met haar tante en wilde ze naar haar toe.

In 1991 kocht ze haar eerste mobieltje, maar ook een Apple Computer met een digitale camera en een kleurenprinter waarmee ze zich door de jaren heen ontwikkelde als een kunstenaar die haar kunst digitaal tekende, zwartwit, in kleur en in 3D. Ze printte dat uit bij een gespecialiseerd bedrijf als het om een groot formaat ging en vervolgens verkocht ze het, ingelijst en wel. Buiten haar studie volgde ze verschillende cursussen om toegang te krijgen tot het internet en ze maakte haar eerste eigen website.

Voor de grap maakte ze een pagina aan waarin ze adverteerde dat ze voor bedrijven en instellingen een goed vindbare website kon maken, gelardeerd met foto's, tekeningen en images om een bedrijf zo duidelijk mogelijk in beeld te brengen.

Twee keer kwam ze dat jaar bij Monica en Kees als één van de twee jarig was en soms liet ze zich verleiden om de kerst met hen door te brengen of oud- en nieuwjaar te vieren, en dat bleek steeds een opgave voor haar. Eén keer per jaar nodigde ze hen uit, niet op haar verjaardag maar op de dag dat haar ouders omkwamen in Bandung, om hen niet te vergeten. Ongemakkelijke dagen waren dat, want Monica kroop meteen weer in haar rol en ze zag dat Kees daar toch wel moeite mee kreeg. Ze werkte haar adoptiemoeder niet tegen en ging niet in discussie met haar, al was het maar om de sfeer te behouden voor zover die er was. Het hielp in ieder geval mee dat de tijd voor haar gevoel niet langer duurde dan ze vol kon houden. Toen ze tijdens hun laatste bezoek vertelde dat ze een veertiendaagse reis had geboekt naar Indonesië, naar Bandung en dat ze daar ontvangen werd door haar familie begon Kees te protesteren. Hij vond dat ze hem en Monica in haar plannen had moeten betrekken want ze waren dit altijd al van plan, maar het kwam er niet van. Gedesillusioniseerd vertrokken ze zonder een bedankje voor het lekkere eten dat ze had laten bezorgen.

*

Juli 1991

Zondag de veertiende vertrok ze naar Schiphol om vandaar richting Bandung te vliegen met 'Garuda Indonesia', die rond het middaguur vertrok. Een vlucht die zestien uur duurde vanwege twee tussenstops.

Vage beelden kwamen terug dat ze zeventien jaar geleden hier aankwam. Sindsdien had ze nooit meer gevlogen en over anderhalf uur ging ze weer terug naar haar geboortegrond en dat veroorzaakte een vreemd gevoel. Vooral omdat ze dit alleen deed waardoor ze gespannen was over wat haar ging overkomen.

Tante Putu stond haar op te wachten bij arrivals samen met haar man Dede Soemita en haar nichtjes Nadya en Imelda terwijl haar neef Dimas verlegen op de achtergrond bleef. Ze bleven nog een paar uur op de luchthaven in een restaurant om kennis te maken en de eerste verhalen uit te wisselen waarna Dimas, die nauwelijks een maand jonger was dan zij, zijn schuchterheid verloor. Dede sprak geen Engels, maar tante Putu en haar kinderen wel waardoor er snel een gevoel kwam dat ze erbij hoorde, ondanks de gebrekkige uitspraken.

Met de bus gingen ze naar een buitenwijk van Bandung waar ze haar grootouders ontmoette. Opa Muhammad en Oma Nila die hun tranen niet konden houden toen ze haar zagen. Want hun kleindochter leek sprekend op hun overleden dochter Cinta, waarna ze de rest van de dag tot laat in de avond om een tafel zaten te eten en drinken en het een feest was om daar te zijn.

De volgende dag gingen ze met z'n allen naar een kerkhof in de buurt om bloemen te leggen op het monumentale graf van Frans en Cinta Assink Suhandi, overleden op dertien september 1974. Hun zwartwit foto was in de grafsteen verwerkt met een glasplaatje ervoor. Lente kon haar tranen niet houden, ze voelde een arm om haar schouder en keek in de ogen van Dimas. Dagen die voorbij vlogen, waarin haar oom weinig tijd had, omdat hij moest werken. Opa en oma bleven

meestal thuis omdat ze niet al te best ter been waren, waardoor ze met Tante Putu en haar kinderen een bijzondere tijd meemaakte en het gevoel kreeg dat ze hier niet opviel.

Dinsdag en woensdag, voordat ze vertrok, hadden ze op haar verzoek en op haar kosten een busje gehuurd met chauffeur. Haar oom had twee vrije dagen gekregen van zijn baas en oma Nila en opa Muhammad, die haar intussen duidelijk had gemaakt dat ze van Soendaneze afkomst was, gingen mee. Twee dagen waarin ze gezamenlijk rondreden op West-Java en zij haar familie fêteerde. Arme mensen die het rijker hadden dan zij, die haar uitzwaaiden op de luchthaven en hoopten dat ze snel weer terug zou komen. Dimas stak een witte bloem in haar haar en kuste haar vluchtig op de wang.

Met een dubbel gevoel liep ze de volgende ochtend op Schiphol waar Maijbritt haar opving, waarna ze na het weekeinde tegen heug en meug haar studie weer oppakte.

*

Toen ze op zaterdag veertien september haar website nakeek zag ze dat ze een bericht had ontvangen van de gemeente Deventer. Drie dagen later zat ze op het stadskantoor tegenover een ambtenaar die met haar van gedachte wisselde over een website voor de gemeente, de gemeenteraad, wethouders en burgemeester. Ze had een kleine Sony-recorder gekocht met een microcassette om, na goedkeuring, het gesprek op te kunnen nemen. Met als argument dat ze zeker wilde weten dat ze alle vragen zo correct mogelijk kon beantwoorden, waarover ze de gemeente haar offerte zou sturen. Ze belde meteen met Peter Boelens en maakte een afspraak met hem want hij moest controleren of ze haar offerte goed had verwoord en goed had ingedeeld, maar vooral dat ze haar prijzen en een tarief correct had gecalculeerd.

Eénentwintig jaar was ze toen ze haar eerste opdracht kreeg om de website voor de gemeente Deventer te maken, een jaar voordat ze de Academie succesvol afsloot. Ze vierde dat uitgebreid met Majibritt en gingen dat weekeinde een aantal discotheken af waar ze uit haar dak ging. Ze liep tegen Olivier aan die met haar mee begon te dansen alsof dat de normaalste gang van zaken was. Hij vroeg om haar hand toen 2Unlimited met Tribal Dance gedraaid werd en voelde voor het eerst een mannenlichaam tegen het hare, die haar gedecideerd leidde in het ritme van de muziek zonder dat ze van hun plek afkwamen. Opgewonden raakte ze dat ze weet aan de drank die ze ophad, maar ze liet hem niet los en ze bleven tot vroeg in de ochtend bij elkaar.

Olivier Appelman was vierentwintig en brandweerman op de kazerne IJsbrand die in een oud schoolgebouw zat aan de Berberisstraat in Amsterdam Noord. Hij woonde ook in Noord aan de Motorwal in een flatje met uitzicht op de jachthaven. Hij nodigde haar uit om te komen kijken op de kazerne waarna hij haar mee zou nemen naar z'n flat en voor haar ging koken. Hij was volledig

selfsupporting sinds dat hij anderhalf jaar geleden zijn aanstelling kreeg en bijna gelijktijdig de flat betrok. Hij zorgde voor zichzelf en had niemand nodig en dat sprak haar aan. Ze vond hem een knappe verschijning en ondanks dat hij wat onhandig leek in de omgang gaf ze hem een kans zonder dat ze ook maar iets los had gelaten over haarzelf. Hij ontpopte zich tot een aangename en prettige persoon die zijn vak met ambitie uitoefende, leidinggevend aan een team op een brandweerwagen. Ze kreeg vooral respect voor hem toen hij vertelde over zijn trauma's die hij meemaakte door de mensen die het leven lieten in een brand waar hij niet meer kon helpen om ze daaruit te bevrijden. Dat maakte hij soms mee omdat hij verantwoordelijk was voor de ladderwagen die toegang gaf tot een verdieping waar een brand woedde. Met regelmaat betrad hij een kamer waar het vuur al was uitgeraasd en werd hij geconfronteerd met een verkoold lichaam in de resten van een bed, een man, een vrouw en soms ook een kind. Hij kon dat tot nu toe nog wel aan en hij vertelde haar gemotiveerd dat hij baat had bij de opvang die geboden werd. Hij kon daar zijn ervaringen en zijn gevoelens kwijt en dat hield hem op de been. Vooral als hij onderdeel was in de redding van mensen, daardoor wist hij het meeste dat hem overkwam goed te relativiseren. En terwijl hij dit vertelde bereidde hij de ingrediënten voor voor de maaltijd die hij klaar maakte. Ze hing aan zijn lippen, omdat ze wat in hem zag, en die nacht bleef ze voor het eerst bij een man slapen. Bij een man bijna even lang als zij, die op zichzelf woonde, werkte en zo nu en dan uitging, dat haar bekend voorkwam. Ze had nog nooit een jongen gezoend. Maar die avond met hem, door de sfeer, de rust die hij uitstraalde en het gemak waarmee hij het haar naar de zin maakte zonder dat ze ook maar een moment stilvielen in het gesprek, dat zorgde bij haar voor het gevoel dat ze hem wilde zoenen.

‘Olivier’, zegt ze, ‘kom eens hier.’

‘Hoezo’, vraagt hij terwijl hij zich naar haar omdraait. Ze loopt naar hem toe met uitgestrekte armen waar hij inloopt en haar omhelst. Ze kijken elkaar in de ogen en ze is verbaasd dat ze dit zo doet, alsof ze ervaring heeft en ze zegt, ‘ik wil dat je me kust.’

Voorzichtig kust hij haar en zijn handen zakken omlaag over haar rug en hij trekt haar tegen zich aan. Ze drukt zijn tong terug en woelt met de hare in zijn mond en ze proeft hem waardoor haar haren ter berge rijzen.

Ze krijgt de kriebels van hem en ze drukt haar onderlichaam tegen het zijne en hangt aan zijn nek. Ze krijgt niet genoeg van de opwinding die ze in haar lichaam voelt, de wellust die ze ervaart en ze gooit haar principes overboord en hijgt in zijn oor, ‘heb je condooms in huis?’ Hij knikt en vraagt met een glimlach, ‘wat ben je van plan?’

‘Vrij met me alsjeblieft en doe het voorzichtig want je bent mijn eerste’, antwoordt ze verlegen en ondanks haar lichtbruine tint kleurt ze roze in haar gezicht.

‘Weet je het zeker?’, vraagt hij. ‘Want we kennen elkaar nog geen zesendertig uur als je optelt hoeveel tijd we samen waren.’

‘Je voelt goed’, antwoordt ze. ‘En dat heb ik nog nooit gevoeld voor een jongen, laat staan voor een man als jij.’ Hij trekt haar stevig tegen zich aan en kijkt haar in haar donkerbruine ogen en zegt, ‘hoe zou je dat willen? Jouw eerste keer, om te voorkomen dat het tegenvalt.’

‘Je moet me wel aankijken’, antwoordt ze bedachtzaam. ‘Maar het idee dat jij met je volle gewicht op mij ligt dat lijkt me niet prettig.’

‘We zouden het op een stoel kunnen doen’, zegt hij. ‘Dan kom jij op mij zitten en merk je vanzelf wat prettig aanvoelt.’

Ze knikt een paar keer en enthousiast geeft ze hem een kus op z’n wang en ze antwoordt, ‘laten we dat maar doen, we gaan eerst even onder de douche en dan doe ik daarna een luchtje op.’

Ze loopt hem achterna naar zijn slaapkamer en ze kleden zich uit, de opwindning die ze voelt blijft als ze zijn lichaam ziet, gekleurd door de zon en goed gebouwd met een penis waarvan ze zich afvraagt of die wel in haar past.

‘Je hebt bepaald geen kleintje’, zegt ze en hij trekt zijn schouders op.

‘Je bent mooi en dat werkt’, zegt hij. ‘Heel mooi.’

Ze voelt weer dat ze kleurt en loopt naar hem toe, ze pakt zijn hand en trekt hem de badkamer in, want voor haar gevoel is het nu of nooit, zo benieuwd is ze.

Hij schuift de douchedeurluik open en zet de mengkraan aan waarna hij onder de waterstraal stapt.

‘Heb je toevallig een haarkapje?’, vraagt ze, en hij schudt zijn hoofd.

‘Dan maar zonder’, zegt ze met een lach.

‘Nog even’, zegt hij. ‘Dan is het lekker warm’, en een paar tellen later pakt hij haar uitgestoken hand en helpt haar naar binnen. Hij slaat zijn armen om haar heen en legt zijn hoofd in haar hals en zachtjes beweegt hij haar heen en weer terwijl het warme water tussen hen doorloopt. Ze kust hem als ze zijn erectie tegen haar buik voelt en woelt opgewonden met haar tong in zijn mond en ze proeft het douchewater dat erin loopt. Hij wrijft met z’n hand in haar bilspleet over haar anus naar onderen, ze zet haar benen wat uit elkaar en hij voelt dat ze rilt als hij met z’n hand haar vagina omsluit en met z’n wijsvinger tussen haar schaamlippen beweegt. Ze bijt hem zachtjes in zijn schouder en kreunt als hij met twee vingers voorzichtig bij haar naar binnen gaat en ze zegt zachtjes, ‘pas op, dadelijk word ik nog ontmaagd.’

Hij laat haar los, pakt een spuitfles doucheschuim en wrijft haar langzaam in en voelt haar lijf, haar kleine stevige borsten waarop haar tepels stijf naar voren staan van de adrenaline die door haar lijf giert. Hij geeft het flesje aan haar en zij doet wat hij bij haar deed en ze is

verbaasd dat zijn penis zo hard aanvoelt en klopt van opwindning.

‘Kom je’, zegt ze. ‘Droog me even af dan doe ik mijn haar.’

Als ze afgedroogd zijn en zij haar haar in een handdoek heeft gewikkeld pakt hij een keukenstoel en zet die midden in de woonkamer. Hij gaat erop zitten, pakt haar uitgestoken hand en helpt haar op zijn schoot.

Drie keer vreeën ze die nacht met elkaar en twee keer beleefde ze een orgasme dat haar ogen deed draaien in hun kassen. Ze sliep tegen hem aan in zijn armen met één been over de zijne en hij hield haar vast de rest van de nacht alsof hij haar niet meer kwijt wilde.

Ze werd wakker door de zon die in zijn slaapkamer scheen, ze stapte uit bed en keek naar buiten, het mooie weer en de bootjes in de haven.

‘Mooie plek’, dacht ze.

*

Maart 1997

Zevenentwintig jaar is ze als ze afscheid neemt van Olivier die een baan heeft gekregen op Curaçao. Hij had met haar medeweten daarop gesolliciteerd en na twee bezoeken aan Willemstad werd hij gekozen, de nieuwe brandweercommandant van de stad. Hij wist dat ze niet meeging ondanks dat het warme weer haar wel trok. Maar hij vertrok want zo'n kans liet hij niet lopen en na een latrelatie van bijna zes jaar was ze weer alleen. Ze was hem kwijt en dat raakte haar behoorlijk ondanks dat het haar eigen besluit was dat ze niet met hem mee wilde. Ze nam bij hem thuis afscheid want ze was niet van plan om haar tranen aan hem en anderen te tonen en trok zelf de deur achter zich dicht nadat ze intens met hem had gevreeën.

'Je gaat mij missen', zei ze uitdagend tegen hem.

'Dat doe ik nu al', antwoordde hij. 'Maar je kan altijd nog beslissen dat je van gedachten bent veranderd. Ik wacht wel op jou.'

'Hoelang denk je dit vol te houden?', vroeg ze.

'Als ik je een vliegticket stuur dan weet je dat ik radeloos ben', antwoordde hij en hij trok haar tegen zich aan en zei serieus. 'Ik wacht echt op jou', want hij hoopte dat ze toch voor hem zou kiezen. Maar ze deed dat niet, ook niet toen ze een email van hem kreeg met een foto van een ticket. Toen ze daar niet op reageerde was ze hem kwijt, alsof hij een deur definitief achter zich had dicht getrokken en dat deed zeer. Het jaar daarop verandert ze haar achternaam van Assink naar Suhandi dat in dat jaar mogelijk werd. Haar adoptieouders waren er ondersteboven van maar hun argumenten kregen geen vat op haar. Ze voelde dat haar roots in Indonesië zaten en ze wilde geen twijfels over waar ze geboren was en ze vond die naam beter bij haar passen. Peter vond het prima en regelde de veranderingen die nodig waren en zei terloops dat ze daardoor ook een betere artiestennaam kreeg, waar ze nog niet bij stil had gestaan.

In juni van dat jaar kwam Dimas, haar neef, bij haar op bezoek na een uitgebreide discussie waar Tante Putu debet aan was. Ze vond het lastig om haar zoon los te laten die vier weken bij haar ging logeren.

Ze liet hem Amsterdam zien en de Zaanstreek waarna ze samen gingen eten op de markt in Alkmaar en hij vroeg haar de oren van het hoofd.

Desondanks moest ze zo nu en dan weg vanwege haar klanten, maar Dimas wist zich prima te vermaken en soms was hij nog niet thuis al ze terugkeerde van haar werk. Heel gezellig vond ze het met hem en ze hadden veel plezier want Dimas was een grapjas, ad-rem en intelligent. Hij was heel attent en deed geen enkele poging om intiem met haar te worden. Ze begreep dat beter toen ze afscheid van hem nam op Schiphol en hij door een jongen gekust werd die op het laatste moment aan kwam rennen. Toen snapte ze ook waarom haar tante zo ongerust was.

*

April 2002

Ze is aangenaam verrast als Stan Koops haar belt en verneemt dat een klant van haar hem aangeraden heeft om contact met haar op te nemen gezien de prettige ervaring die ze met haar hebben. Maar ze is vooral verbaasd dat het een ambtenaar van een ministerie is, waar ze geen zaken mee deed. Die man raadde Stan Koops aan om contact op te nemen met het hoofdbureau van politie in Rotterdam waar ze een contract heeft lopen.

Binnen twee maanden had ze de opdracht van zijn bedrijf Koops B.V. en Stan had ze intussen al drie keer ontmoet. Een man die haar wat deed, door zijn handelen, zijn uiterlijk en prettige voorkomen.

Maar ook door het succes dat hij uitstraalde, thuis het oude pand dat modern en sfeervol was ingericht en op de zaak hetzelfde samen met zijn broer. Maar Stan was duidelijk de intelligentere partner in haar ogen en Wiebe de doener. Stan was terughoudend en niet uit op intimiteiten, hij zocht vriendschap, iemand leren kennen en het leven delen. Maar zij voelde een spanning in haar lijf die ze sinds Olivier niet meer had ervaren. Daardoor nam zij het initiatief, recht door zee, met als hoogtepunt die dag samen dineren op een partyboot die hen door de grachten voer tot aan haar voordeur. Die avond wist ze dat hij wat voor haar voelde, dat te merken was toen ze voor het eerst na zes jaar haar hoogtepunt weer bereikte door een man die de tijd nam om haar te ontdekken en daarvan genoot. Ze maakte zelfs kennis met zijn ouders en om het hem naar de zin te maken gingen ze daar zo nu en dan eten. Die paar uurtjes die haar dat kostte kon ze wel opbrengen.

Het enige dat ze nodig had was Stan, ondanks dat ze de avonden met Wiebe en zijn partner Ineke wel wist te waarderen vanwege de ongein die er steeds weer plaats vond. Tot ze op het idee kwam om haar appartement te verhuren nadat ze gewerkt had bij een makelaarskantoor. Een medewerkster wees haar op een verdieping